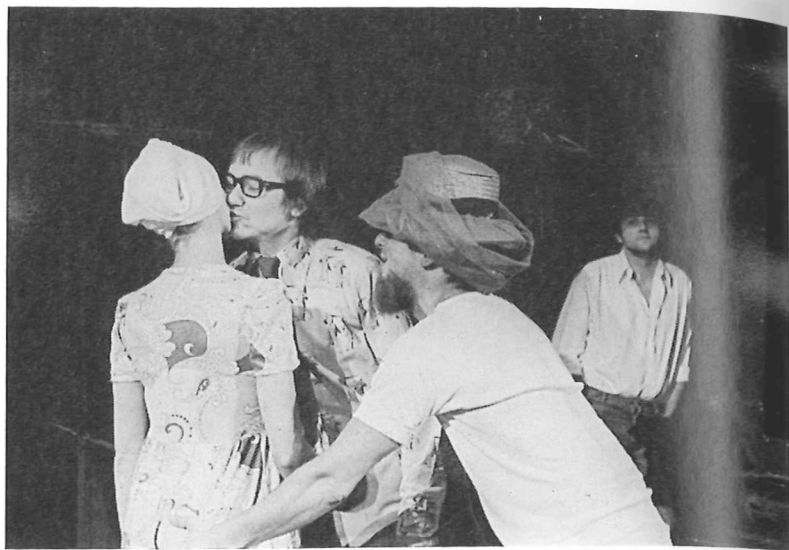

Ook dat hele milieu, de ambities van mijn medestudenten, het beviel me niet zo. Ik had er tegelijkertijd schrik van. Ik verdenk mezelf er namelijk van, me nogal vlug te gedragen naar de normen van het milieu waarin ik me bevind. Vandaar trouwens mijn intuïtief wantrouwen tegenover het fenomeen "ensemble" in het algemeen. Zet mij 3,4 jaar aan de balie en wat zou er nog van mij overblijven? Van de anarchie van het improviseren en spelen waarin ik me nu mag wentelen op een onbetaalbare manier (hoewel ik er wel voor betaald word), kan daar natuurlijk geen sprake zijn. Ik ben dan ook altijd heel erg verwonderd als ik vroegere collega's tegenkom: hoe die mensen veranderd zijn! Spelen houdt mij natuurlijk niet fysiek jong, maar zogauw je in een voorstelling staat die gebaseerd is op een stuk waarin iemand iets te zeggen heeft dat je zinnig vindt, en je mag je keer op keer je gaan bezinnen daarover, er eventueel boeken over lezen: zoiets houdt je als mens echt fris. Als ik Othello mag spelen, dan dank ik de goden daarvoor, dat ik mag nadenken over essentiële dingen als man-zijn, machogedrag, macht en culturele conditionering - jaloezie vind ik bij dit personage echt maar een randverschijnsel - en dat dat precies mijn werk uitmaakt. Dat houdt mij heel strijdvast, ik kan niet in slaap vallen, want als dat gebeurt, dan moet ik onmiddellijk stoppen met spelen. Toen ik afstudeerde als jurist dacht ik "Ik bourgeois?" - de term klinkt ondertussen wel heel anders, er is een ander soort buigerlijkheid ontstaan - "Nooit!" Dacht ik, want het enige dat uit die afwijzing bleek, was het feit dat ik onmogelijk, nog steeds, definitief kon kiezen. Maar ja, een acteursopleiding volgen, daar vond ik het nog te vroeg voor, rond mijn dertigste leek mij dat beter uit te komen. Ik heb dan ongeveer twee jaar in Spanje, in Griekenland gewerkt, in Frankrijk ook. Ik ben heel romantisch van natuur, ik ga zoeken, en ik projecteer dat zoeken dan ook letterlijk in een reis. Eén van mijn broers, die vreesde dat het bij mij uit de hand zou lopen, heeft buiten

"Alles Liebe" -
Foto RVT

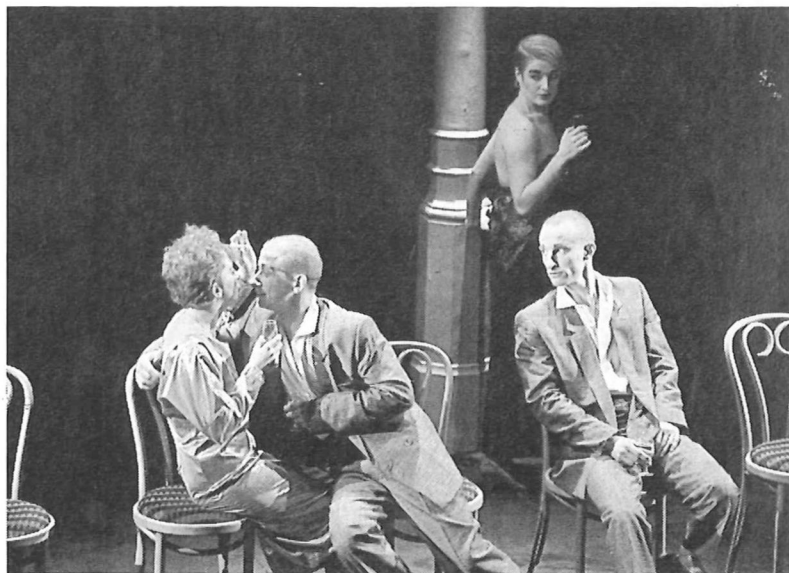

mijn weten inlichtingen ingewonnen over het ingangsexamen aan het Conservatorium in Brussel. Heel wat vroeger dan ik zelf gepland had. Later hoorde ik dat het soms een probleem is als je iets later begint aan een toneelopleiding. Sommige docenten, wat ze ook mogen beweren over de functie van je eigen persoonlijkheid in het spelen van rollen, redeneren dan vaak: "Jij bent te veel gevormd, daar kunnen wij nog weinig mee doen, dat is te weinig kneedbaar, te weinig soepel. In Brussel maakte men daar blijkbaar geen punt van, want in dezelfde periode begonnen ook Viviane De Muynck, Peter Rouffaer en Sam Bogaerts aan hun opleiding. Vrij logisch natuurlijk, hoewel ik vernam dat 25 jaar zowat als de leeftijdslimiet gold. Zo ben ik bij Senne Rouffaer terechtgekomen, en heel toevallig komt een jaar nadien Jan Decorte daar les geven. En dat kan ik nooit uit mijn leven wegcijferen. Het is puur toeval geweest: de twee volgende jaren heeft hij daar nog rond gemaakt, maar dan was het ook afgelopen voor hem, ik heb dus net die ervaring nog gehad. Wat fantastisch geweest is toen, is dat ik geleerd heb dat in de clinch gaan met mensen - ik heb dat nogal vaak dat ik op de repetities zelfs de spelregels niet meer hanteer omdat er meningsver-

schillen zijn die te maken hebben met een manier van werken of andere inzichten betreffende de rol - niet noodzakelijk wordt doorgetrokken op persoonlijk vlak. Ik heb o.a. in het repetitieproces van *King Lear* (HTP, Decorte) en *Othello* (Blauwe Maandag, Perceval & Joosten) heel veel conflicten gehad. Als zoiets achter de rug is zou je denken dat alle bruggen opgeblazen zijn tussen de regisseurs en jezelf, maar dat is niet het geval. Ik ben altijd blijven kijken naar wat zij doen, en omgekeerd ook, en de contacten blijven echt uitstekend. Alleen in het werk heeft het geweldig gebotst. Bij Jan Decorte heb ik op een heel extreme manier het onderscheid moeten maken tussen een professionele interesse en elkaar "toffe jongens" vinden. Van theater had ik geen notie, ik wist alleen dat ik graag speelde, verder niets. Ik was gecharmeerd door mensen die op zolderkamers en in kelders theater maken, maar dat was meer het typische romantisch idealisme van de kleinschaligheid en de marginaliteit. Die interesse maakte ook dat ik tijdens mijn opleiding met enkele vrienden een theatercafé had opgezet (Den Acht, in Boom) waar Sam Bogaerts nog zijn eerste toneelstuk *Clowns* heeft gecreëerd, en Jan Fabre het eerste luik van zijn theatertrilogie, *Theater geschreven met een K is een kater*. Het is na een paar jaar doodgebloed, misschien wel aan de cafégezelligheid.

Om terug te komen op Jan Decorte: hij heeft mij het essentiële verschil geleerd tussen professioneel werken en gezelligheid. Want gezellig was het nooit: ik heb zelden iemand zo gehaat als Jan, en ik denk dat dit wederkerig was. Met de ijzeren discipline die hij oplegde, daar had ik het dus heel moeilijk mee. De discipline van het op tijd komen - wat me soms niet lukt, het is nu ieder geval al beter dan vroeger - je werk doen als je er bent, de structuur waarin je werkt respecteren. De structuur in de relatie acteur-regisseur impliceert ook meestal hiërarchie, en ook daar heb ik het vaak moeilijk mee.

Maar ondanks alles ben ik mij bewust van de enorme verdiensten die

"Othello" - Foto
Keoon